

федерального органу виконавчої влади (наприклад, Міністерства юстиції), є державними службовцями, мають відповідні звання, що гарантує їх високу соціальну захищеність. Медичне забезпечення засуджених у виправних установах в деяких штатах (округах) побудовано так само, як і на федеральному рівні, але фінансування здійснюється з бюджету штату. Медичну допомогу надають комерційні організації, які взяли зобов'язання щодо медичного забезпечення в межах виділених коштів.

До переваг даної системи, в певній мірі, можна віднести зазначені вище переваги як відомчої, так і позавідомчої системи. Аналогічними є й недоліки.

На протязі останнього часу в окремих зарубіжних країнах спостерігається тенденція до передачі системи надання медичної допомоги ув'язненим з міністерства, яке відповідає за місця позбавлення волі – в підпорядкування міністерства охорони здоров'я. Зокрема це Норвегія, Франція, Новий Південний Уельс (штат в Австралії), Англія й Уельс в Сполученому Королівстві. Такий перехід відбувався в різний час. Наприклад, у випадку Норвегії система пенітенціарної охорони здоров'я перебуває у віданні національної служби охорони здоров'я з 1988р. В Англії та Уельсі цей процес розпочався в 2000 році, а

закінчився в 2006р. Сьогодні ще декілька країн вивчають можливість або мають намір здійснити аналогічний перехід - це, зокрема, Іспанія, Шотландія та деякі інші.

До речі група експертів ВООЗ ще у 2014 році підготувала документ «Розумне стратегічне керівництво охороною здоров'я в місцях позбавлення волі в ХХІ столітті: короткий аналітичний огляд з питання організації пенітенціарної охорони здоров'я», в якому позиція експертів щодо організації пенітенціарної системи охорони здоров'я передбачає зокрема наступне:

– організація та координація роботи всіх зацікавлених відомств і ресурсів, задіяних в охороні здоров'я і благополуччя ув'язнених, є загальнодержавною обов'язком.

– надавати медико-санітарні послуги в місцях позбавлення волі та бути підзвітними за їх надання, а також відстоювати необхідність забезпечення здорових умов в місцях позбавлення волі повинні міністерства охорони здоров'я [4].

Отже на сьогодні найбільш оптимальним та доцільним шляхом реформування медичної служби органів і установ виконання покарань вважаємо її підпорядкування Міністерству охорони здоров'я України, як це й пропонують рекомендації поважних міжнародних і національних експертів.

Література

1. Стан забезпечення прав і свобод засуджених в установах виконання покарань: результати моніторингу спостережних комісій. – Полтава: Благодійна Організація «Світло надії», 2014. – 76 с.
2. Порушення права в'язнів на охорону здоров'я та медичну допомогу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khp.org/index.php?id=1427750983>.
3. Доступ до медичної допомоги у місцях несвободи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khisr.kharkov.ua/index.php?id=1425562854>.
4. Разумное стратегическое руководство охраной здоровья в местах лишения свободы в ХХІ веке: Краткий аналитический обзор по вопросу организации пенитенциарного здравоохранения [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.euro.who.int/__data/assets/pdf_file/0009/247329/Good-governance-for-prison-health-in-the-21st-century-Rus.pdf.

УДК 37.013

ВІРТУАЛІЗАЦІЯ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ОСВІТИ: СПРИЙНЯТТЯ СТУДЕНТАМИ

Денисюк С.Г. – д. політ. н., професор

Вінницький національний технічний університет

Життя сучасної людини дедалі більше наповнюється новими технологіями і поєднується із віртуальним простором. Технології сприяють оптимальному отриманню інформації, економії часу, проте породжують й інші феномени: менше безпосередніх контактів між людьми, відчуття самотності, значний тиск

негативної інформації на людину тощо. Звичайно, вища освіта теж відчула вплив Інтернету та відкрила для себе можливості освіти у віртуальному просторі, особливо, коли актуальні на сьогодні для України євроінтеграційна стратегія і створення «відкритого» університету.

Проте постає питання: як сучасний студент сприймає процес віртуалізації університетської освіти? Чи відповідає цей процес його потребам?

Звернемось, в першу чергу, до характеристики сучасного студента, що базується на відомій теорії поколінь. Головний висновок цієї теорії, що кожне покоління має спільну модель поведінки, не схожу ні на модель своїх батьків, ні на модель власних дітей. Це відбувається тому, що поведінка людини залежить від умов, у яких вона жила та виховувалася до 12-14 р. – саме до цього часу створюється система та ієрархія цінностей, якою керується людина все життя. На формування цієї системи впливають, зокрема, економічні, політичні, соціальні й технологічні фактори. Більшість нинішніх студентів університету належать до, так званого, покоління Z; вони народились у кінці 1990-х – початку 2000-х рр. Згідно із теорією поколінь (основоположники – Нейл Хоув і Уільям Штраус), особливістю його представників є активне використання цифрових технологій та мережі Інтернет [1].

Для того, щоб зрозуміти, які характеристики повинен мати освітній простір сучасного університету, в якому формується безліч відносин і зв'язків, здійснюються спеціальні види діяльності, що сприятимуть розвитку індивіда і його соціалізації, задоволенню потреб, важливо розглянути ціннісні орієнтири представників покоління Z. Звернемось до дослідження Н. Кирилової, проведеному в 1997 р. [2]. Вона вивчала ціннісні орієнтації старшокласників, тобто покоління молоді з різницею у віці, що становить в середньому 15 років у порівнянні з поколінням нинішніх студентів. Найвагомішими термінальними цінностями є: сімейно-побутове коло і найближче оточення, орієнтація на освіченість і незалежність, вольові характеристики для молодих людей і морально-етичні аспекти для дівчат.

За результатами інших досліджень, актуальними є цінності здоров'я, оскільки у молодих людей існує розуміння того, що при сучасному способі життя потрібно докладати більше зусиль для підтримки здоров'я. Сімейні цінності в очах нового покоління приречені на поступову девальвацію, переміщення уваги відбувається у бік соціальних цінностей – кар'єри і добробуту. Духовні цінності для значної частини молоді поступово перестають бути значимими. З цього випливає, що «група висококультурних людей, для яких освіта, духовність, особистісний розвиток мають

пріоритет, буде скорочуватись» [2, с. 32-38].

Варто зауважити, що результати згаданого дослідження є прогностичними, а деякі висновки варто прокоментувати. Це покоління поетів, художників і композиторів. Вони будуть чудово орієнтуватися в суб'єктивних модельованих ситуаціях, не розуміючи і мало використовуючи методи командної взаємодії, оскільки для них складно зрозуміти розподіл ролей у певній команді. Вони створять для себе в комп'ютерній мережі власний світ – зручний і безпечний. Проте це покоління, незважаючи на свій романтизм, є досить практичним.

Крім цього варто пам'ятати, що в процесі свого розвитку особистість інтегрується в усі контексти світобудови і внаслідок цього максимально розширює сфери своєї усвідомленої і відповідальної самототожності як особистості. Вчорашній школяр, опиняючись у раніше незнайомому йому університетському середовищі, усвідомлює і приймає статус студента; в цей період у нього розширюється досвід взаємодії з новими людьми. Слід підкреслити, що молода людина, яка тільки стала студентом ВНЗ, психологічно виявляється готовою до ідентифікації, тому що остання лежить в основі нормальних спроб індивіда перейняти значущі риси групи (студентського середовища) і прийняти нові відносини і зв'язки.

Поєднання готовності до змін через зміну статусу, оптимальний вік для початку усвідомленого саморозвитку – це 17-25 років. Навчання в університеті дає можливість студенту сприймати зразки високої емоційної культури, порівнювати себе в динаміці спілкування як між однолітками, так і у спілкуванні зі старшими людьми. Це представляється унікальним і властивим, мабуть, лише університету.

Виходячи з вище наведених передумов, можна виділити характеристики освітнього простору університету, що відповідають потребам сучасних і майбутніх студентів: зручність, захищеність; здатність середовища до моделювання, можливість його підлатування під конкретні потреби учасників освітньої і позанавчальної діяльності; можливість переходу від вертикальної до горизонтальної взаємодії; вільний доступ до університетських ресурсів; креативність, індивідуальність.

Тому освітнє середовище університету повинне являти собою структуру, в якій взаємопов'язані і співвідносяться окремі середовища, виокремлюється простір теоретичної освіти, практичної освіти, простір науково-дослідницької діяльності, інформаційно-освітній і культурно-освітній простори.

Стосовно інтернет-середовища, то його необхідно відтворювати навколо будь-якого освітнього простору для максимального задоволення пізнавальних і соціокультурних потреб сучасних студентів. Створення паралельного інтернет-простору буде сприяти подоланню відчуження між викладачами, адміністрацією, студентами, допоможе своєчасно реагувати на запити та інтереси всіх суб'єктів освітнього процесу.

Крім цього в он-лайн середовищі можливий облік індивідуальних властивостей особистості, особливостей соціального і культурного контекстів, складності внутрішнього світу, а також створення умов для відповідального і усвідомленого самостійного вибору. Розширення освітнього простору університету віртуальним середовищем також допоможе залучити найбільшу кількість студентів в процеси, що відбуваються в навчальному закладі, як мінімум спростивши інформування про заходи, реалізовані проекти, оцінки, максимум – залучаючи в них самих студентів за допомогою найзвичніших для них

каналів. Зрозуміло, що університет, який розширив свій освітній простір в мережу Інтернет має більше можливостей для входження в загальноосвітній освітній простір, що важливо в умовах глобалізації. Такий крок сприятиме розвитку наукового спілкування з представниками інших університетів, крос-культурній взаємодії, обміну досвідом, відповідно, реалізації концепції відкритої освіти.

Безумовно, сучасні студенти вже використовують можливості Інтернету для освітніх і соціокультурних потреб, створюючи групи за інтересами, он-лайн обговорення та проводячи дистанційні заняття. Однак, незважаючи на те, що об'єднуючим фактором виступає університет, студентами використовуються зовсім інші платформи; виходить, ефективний ресурс вислизає від уваги і не приносить ні студентам, ні університету максимально можливого профіту. Отже, віртуалізація вищої освіти сприймається студентами як логічний і природний процеси, які оптимізують процес навчання.

Література

1. Кирилова Н. А. Ценностные ориентации в структуре интегральной индивидуальности старших школьников / Н. А. Кирилова // Вопросы психологии. – 2000. – № 4. – С. 28–33.
2. Сапа А. В. Поколение Z — поколение эпохи ФГОС / А. В. Сапа // Практика административной работы в школе. – 2014. – № 5. – С. 32–38.

УДК 17.021

РЕПУТАЦІЙНИЙ КАПІТАЛ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ УКРАЇНИ

Корнієнко В.О. – д. політ. н., професор; Буряченко О.В. – пошукач.

Вінницький національний технічний університет

Репутація є важливою характеристикою як особистості так і організації. У тлумачному словникові С. Ожеговай Н. Шведова подається визначення репутації як «придбана кимось-чимось громадська оцінка, спільна думка про якість, достоїнства і недоліки кого-чого-небудь» [1, с. 666]. Репутація є категорією суто раціональною, яка формується на основі досвіду взаємодії цільових груп з організацією, на доказових аргументах, усвідомленому зіставленні або на оцінках авторитетних експертів.

Стосовно організації, то репутацію частіше відносять до економічних суб'єктів діяльності: різноманітних фірм, господарських корпорацій, банків, тощо. В цілому репутація пов'язана з уявленнями окремих громадян і соціальних груп щодо якості обслуговування та поведінки цих суб'єктів на ринку. В нашому випадку ми ставимо за мету визначити — наскільки розуміння репутації стосується

політичних партій і які саме конкретні чинники утворюють їх так званий «репутаційний капітал». Чи можна на них переносити ті ж категорії, які застосовуються щодо інших юридичних осіб?

Розкриваючи поставлені питання, слід, насамперед, взяти до уваги, що в сучасній політичній науці не існує чіткого і загально визнаного визначення категорії «репутаційний капітал» політичної партії. Під репутаційним капіталом, як представляється, слід розуміти суму нематеріальних активів, зовнішніх (імідж) і внутрішніх характеристик політичної організації, що носять стратегічний характер, здатних збільшувати її силу і значимість як для суспільства так і його політичної системи. Отже, аналізуючи чинники, що сприяють збільшенню репутаційного капіталу політичної партії, слід звернути увагу на таке.

По-перше, варто пам'ятати, що репутація